

Sedda peakš jo igga mõistlik mees isegi me-
letulletama!"

„Mõttele, armas põllomees!

Päävapaistes, vihma wees
On jo Loja rammo pannud,
Wilja kosutuks neid annud,
Et se mullast tõuseb üles,
Kaswab seal, kui emma süles,
Toidab sind so põld ja karri,
Sedda ka, kes maad ei harri.
Olgo kulda kül, ja hõbbe,
Leiwata saab rahwas tõbbe!
Agga keif, kes ellawad,
Larwitawad mollemad:
Ihho terwis, kas sin meel,
Siiš on mees just õigel teel.
Olgo pallawas ehk külmas,
Parremat ei tea ma ilmaš!"

(G. Fr.)

Snneto sõbber.

Üks noor ja rikkas mees, kes omma wan-
nematest suurt warra olli pärinud, elas ig-
gapääw mailma lusti ja rõmo sees. Selle
ello peale eksitas tedda issearranes üks sõbber,
kes õõd ja päwa temmaga ühhes elas ja tedda
iggapididi eksitukse te peale weddas, se lotukse
pärast, et kui rikkas omma ülleanneto ja wõde-
riti ellowisi läbbi ommale otsa sadaks temma
keige temma warra pärriaks saaks.

Wimaks jäi ka rikkas haigeks ja keigest olli
nähha et ta pea hauda saaks minnema. Sõb-
ber andis nüüd nõu, et ta omma warra pär-
rast arro teeks, sest suggulast ja sõbra tal mui-
do ei olnud, kui sesamma sõbber ja nduand-
ja. Haige, kel tõbbi ja silmaallune surmatun-
nise meelt olli põõrnud, ei lausunud sõnna,
waid ohkas agga. Tälle ütles sõbber: „Kule
wend, sinno ellopäwad on pea otsas, lasse om-
meti omma warra testamenti üllespanna, mui-